

sibi divinitus commissi incolumitate et bono sollicitudine, aliam **Encyclicam Epistolam** ad cunctos catholicos Sacrorum Antistites scribendam censuit. Eiusdem igitur Pontificis iussa omni certe alacritate, et, uti par est, obsequio efficiens, Tibi, Illmæ ac Rmæ Domine, eundem **Syllabum** his litteris adiunctum mittere propero. Dum vero obsequentissimi mei in Te animi sensus testari et confirmare vehementer gaudeo, lausta omnia et salutaria Tibi a Deo Optimo Maximo ex corde apprecor.

Romæ die 8. Decembris 1864. Dominationis Tuæ Illmæ et Rmæ

Addictissimus Servus

Jacobus Card. Antonelli.

II. „Syllabus

complectens præcipuos nostræ ætatis errores, qui notantur in allocutionibus Consistorialibus, in Encyclicis aliisque Apostolicis Litteris Sanctissimi Domini Nostri Pii Papæ IX.

§. 1. Pantheismus, Naturalismus et Rationalismus absolutus.

I. Nullum supremum, sapientissimum, providentissimumque Numen divinum exsistit ab hac rerum universitate distinctum, et Deus idem est ac rerum natura et ideo immutationibus obnoxius, Deusque reapse fit in homine et mundo, atque omnia Deus sunt et ipsissimam Dei habent substantiam; ac una eademque res est Deus cum mundo, et proinde spiritus cum materia, necessitas cum libertate, verum cum falso, bonum cum malo, et iustum cum injusto.

Alloc. Maxima quidem 9. Junii 1862.

II. Neganda est omnis Dei actio in homines et mundam.

Alloc. Maxima quidem 9. Junii 1862.

III. Humana ratio, nullo prorsus Dei respectu habito, unicus est veri et falsi, boni et mali arbiter, sibi ipsi est lex et naturalibus suis viribus ad hominum ac populorum bonum curandum sufficit.

Alloc. Maxime quidem 9. Junii 1862.

IV. Omnes religionis veritates ex nativa humanæ rationis vi derivant; hinc ratio est princeps norma, qua homo cognitionem omnium cujuscumque generis veritatum assequi possit ac debeat.

Epist. Encycl. Qui pluribus 9. Novembris 1846. — Epist. encycl. Singulari quidem 17. Martii 1856. — Alloc. Maxime quidem 9. Junii 1862.

V. Divina revelatio est imperfecta et ideo subjecta continuo et indefinito progressui, qui humanæ rationis progressionis respondeat.

Epist. encycl. Qui pluribus 9. Novembris 1846. — Alloc. Maxime quidem 9. Junii 1862.

VI. Christi fides humanæ refragatur rationi; divinaque revelatio non solum nihil prodest, verum etiam nocet hominis perfectioni.

Epist. encycl. Qui pluribus 9. Novembris 1846. — Alloc. Maxime quidem 9. Junii 1862.